

JOHN FLANAGAN

ŽVALGO MOKINYS

KARALIŠKASIS
ŽVALGAS
PABĖGIMAS IŠ DE FALĖ

Iš anglų kalbos vertė Viktorija Uzėlaitė

Vilnius
2024

1

~ **S**uriškite juos, – įsakė baronas Lasinji. – Jie suimti. Madei su Viliu ramiai stovint, du Lasinji vyrai priėjo, ištraukė jiems iš dėklų saksų peilius ir nusviedė šalin. Tada mikliai priekyje surišo rankas. Madė mėgino įtempti riešų raumenis, kad vėliau, juos atpalaidavus, virvės šiek tiek atsilaisvintų. Bet kareivis žinojo šią gudrybę. Atgalia ranka pliaukštelėjo jai per plaštakas.

– Liaukis, – griežtai paliepė.

Madė patraukė pečiais ir atpalaidavo raumenis. Kareivis užveržė mazgą, kad rankos visiškai nejudėtų. Netrukus mergaitė pajuto, kaip pirštai ėmė tirpti, nes buvo užspaustos kraujagyslės.

Lasinji mostelėjo į prinčą Žiulį – šis atrodė mažumėlę apdujęs, suglumintas taip greitai vienas po kito sekusių įvykių.

– Parveskit jį į jo kambarį, – sukomandavo baronas.

Trečias vyras sugriebė Žiulį už rankos ir nusivedė. Princas nesispyriodamas išėjo. Lasinji dėmesys vėl nukrypo į Vilį ir Madę.

– Šie du keliaus į kalėjimą, – pranešė jis.

Vilis su Made susižvelgė. Vilis gūžtelėjo pečiais. Surišti ir beginkliai jie neįstengtų grumtis. Vyrai, surišę abiem žvalgams rankas, išsitraukė durklus ir sustojo jiems už nugarų. Matydamas, kad belaisviai nesipriešina, Lasinji įsikišo kardą į makštį ir parodė į laiptus.

– Judinkitės, – tarstelėjo.

Vilis akimirką uždelsė ir iškart pajuto į nugarą įremtą aštrų durklo galiuką. Supratęs užuominą pajudėjo link laiptų, Madė žingsniavo šalia, o ginkluoti vyrai sekė iš paskos atsilikę per porą metrų.

Jie nusileido iki pilies kuorų, kur buvo sarginė. Keli žiovuojantys kariai smalsiai sužiuro į nedidukę procesiją. Pasiekę pirmą aukštą išėjo į kiemą. Kaliniai sudvejojo, nežinodami, kur toliau eiti. Durklo bakstelėjimu buvo nukreipti link pagrindinio bokšto.

– Galėjai tiesiog pasakyti, – švelniai papriekaištavo sargybiniui Vilis.

Durklas buvo aštrus, o bakstelėjimas ne per silpniausias.

– Užsičiaupk, – buvo atšauta.

Žvalgas patraukė pečiais ir pasuko prie masyvių bokšto durų. Šįkart, pasiryžęs išvengti dar vieno durstelėjimo, surištomis rankomis suėmė geležinį žiedą, atidarė duris ir pirmas žengė į vidų.

– Kur toliau? – visiems suėjus į bokštą paklausė jis.

– Žemyn, – atsakė sargybinis ir mostelėjo į laiptus erdvios priemenės viduryje.

Vilis patraukė prie jų. Prie pat laiptų juos sustabdė Lasinji.

– Uždaryk juos rytinėje kameroje, – paliepė baronas.

Sargybinis sumykė, o Lasinji pirmą kartą per šią kelionę iki bokšto kreipėsi į Vilį ir Madę.

– Pasišnekėsime po poros dienų, – pasakė.

– Ar mes turime apie ką šnekėtis? – paklausė Vilis.

Lasinji tik vyptelėjo.

– Manau, turime, – atsakė lediniu balsu. – Pamatysite, kaip po poros dienų rūsijoje atsiriš liežuviai. Gal ir vėl man padainuosite?

Jis nusigrėžė ir ėmė kopti laiptais aukštyn, kur buvo jo kambariai. Vilis pajuto dar vieną bakstelėjimą į nugarą.

– Gerai jau, gerai, – sumurmėjo ir ėmė leistis žemyn.

Ištikimas jo palydovas mynė ant kulnų, Madė su savo sargybiniu irgi neatsiliko. Juos lydėjo dar trys ginkluoti kariai, po jų batais bildėjo mediniai laiptai.

Vienu aukštu žemiau prasidėjo akmeniniai laiptai, tapo gerokai vėsiau ir drėgniau. Sukdamiesi laiptai leidosi dar per du aukštus, paskui abu belaisviai buvo nukreipti dešinėn.

Sienos buvo iš grubiai tašyto akmens. Laikikliuose liepsnojantys deglai blausiai apšvietė siaurą žemą koridorių, vedantį prie geležinių vartelių sienoje.

– Stot, – Viliui priėjus vartelius sukomandavo sargybinis.

Pasirodo, durklas buvo naudojamas tik komandoms „eiti“, o ne „sustoti“.

– Mariau! Kur tu? – garsiai sušuko sargybinis, jo balsas nuaidėjo akmeniniame koridoriuje.

Tolėliau iš tamsos atsklido niurzgėjimas, paskui girgzdėdamos ant besiskundžiančių vyrų atsidarė durys, ir į koridorių plūstelėjo geltona lempos šviesa. Pro žemas duris susilenkęs iškėblino drūtas vyras ir pasuko prie jų.

Žvalgas Vilis drauge su savo mokine Made leidosi į pavojingą misiją, kurios tikslas – išvaduoti kaimyninės karalystės valdovo sūnų. Tačiau narsuoliams iškilo šiokių tokių keblumų: kažkas juos išdavė. Dabar Viliui ir Madei svarbiausia rasti būdą pasprukti iš akylai saugomo de Falė pilies bokšto.

Tai jau šešioliktoji australų rašytojo Johno Flanagano (g. 1944 m.) nuotykių serijos apie žvalgo mokinį knyga. Tęsinyje pasakojama apie kadaise žvalgo mokiniu, o dabar jau legendiniu žvalgu tapusio Vilio auklėtinės Madės nuotykius. Šios knygos mėgstamos skaitytojų visame pasaulyje ir susilaukė nemažai literatūrinių apdovanojimų.

Šioje serijoje jau išleista:

- Žvalgo mokinys. Gorlano Griuvėsiai*
- Žvalgo mokinys. Degantis tiltas*
- Žvalgo mokinys. Ledo šalis*
- Žvalgo mokinys. Ažuolo lapas*
- Žvalgo mokinys. Šiaurės burtininkas*
- Žvalgo mokinys. Makindo apgultis*
- Žvalgo mokinys. Erako išpirka*
- Žvalgo mokinys. Klonmelio karaliai*
- Žvalgo mokinys. Holtas pavojuje*
- Žvalgo mokinys. Nihonijos imperatorius*
- Žvalgo mokinys. Dingusios istorijos*
- Žvalgo mokinys. Karališkasis žvalgas*
- Žvalgo mokinys. Karališkasis žvalgas. Raudonosios Lapės klanas*
- Žvalgo mokinys. Karališkasis žvalgas. Dvikova Araluene*
- Žvalgo mokinys. Karališkasis žvalgas. Dingęs princas*
- Žvalgo mokinys. Priešistorė. Gorlano turnyras*
- Žvalgo mokinys. Priešistorė. Hekemo viržyno mūšis*

Redaktorė **Danguolė Vanagaitė**

Korektorė **Eglė Devizytė**

Maketavo **Andra Paplauskaitė**

Tiražas 2000 egz.

Išleido leidykla „Nieko rimto“

Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius

www.niekorimto.lt

Spausdino UAB BALTO print

Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius